

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387426080/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

undtagen naar hun sov
saa sødeligt, saa blødeligt.

Der var Dans paa Gaarden, og Øvli han sang,
saa med den og saa med den saa lettelig han sprang
histop og herved.
Skøn Else stod og saa paa, hvordan han kunde sig stoo:
saa fik hun ingen Ro,
undtagen naar hun sov
saa sødeligt, saa blødeligt.

Skøn Else vil forlyste sig udi den grønne Lund,
hendes Tanker de vanked alt i den samme Stund
histop og herved.
Da mødte hun ung Ejler alt udi den Skov,
og saa fik hun Ro,
de udi Græsset sov
saa sødeligt, saa blødeligt.

Og da saa hendes Forældre nu var døde af Ælde
– den ene gik til Himmerig, den anden til Helvede –
histop og derved,
til Ægtemand og Husbond ung Ejler hun tog;
saa fik de begge Ro
og hos hverandre sov
saa sødeligt, saa blødeligt.»

Den Vise grinnede de af hveten, og Skolemesteren skultrade sig og gned sin Arm og sagde: »Det har da været en skammelig kaalhøgen Knægt, den samme Ejler.»

»Det kan heller ikke nytte at være saameget ræd af sig,« sagde Kirsten Pedersdatter, »naar en skal til og i Lag med saadan noget.« – »Det maa du vel sige,« sagde Per Baastrup, han lettede sig fra Bænken og satte sig igen. – »Havde min Oldefaders Oldefader været ræd af sig, saa havde jeg knap siddet her.« – »Det var bandsat!« raabte Per Papsø, »hvad ved du om din Oldefaders Oldefader?« – »Det skal jeg sige dig,«

»De skal A sæj Dæ« suert Pe Baahstrup. »Den Goer hær øhsten for, som vi Bynner inno kalle Baahstrup, men di Stuer kalle Marswynsluhn, den er i gammel Tier bøgged op aa fihr Bynnegoer. Di hor te Annsbjerre, aa e Mand dæhr hed Jørren Maahswyen. Han row di Baahstrupgoer nier, aa kyl di tow aa e Bebowwere i no Huhs i Væum, aa den treddi smed han te Sæle – faa degaang ku di jow tummel wos lissom di sjæl behaahged. – Den Fjåhr de war aakkeræet mi Aalfæaers Aalfæaer, han fik ett Nød faa de føhst, men han vinted jow. Saa degaang te e Herrmand haad faar de nej Stowhuus i Baahstrup rest op, kallt han ed ætte sæ sjæl mæ de hæ Swynnawn, aa gjor et Gill faa hans Slæjt aa Venner. Som di no wa sarnled Herrer aa Frowwer i e Øwwestoww, saa gor mi Aalfæaers Aalfæaer ind te dem aa taar hans Luh aa, aa sæjjer: »Godaw! aall I gue Venner aa Fræerner!« – »Ær den Bunde gal?« rovt somm a dem, aa vil har ham kyl ud. Men Maahswyen saah, te han mot gjahn blyww let, faa de wa Jen dæ had hans Frispraak ve ham. »Men hudden ka Do woww aa tittelier wos sæen?« saa han. »Aæjous« suert mi Aalfæaers Aalfæaer, »A vedd ett ræther, end te vi hær aallsammel te jen Slæjt. Gue Haassbon hedde jow Maahswyen, den Mand dæhr hedde jow Griis, han dæh hedde Gaalt, aa han dæ æ jow en Wonni, aa mi Faær haa di aall si Daww kai Pe Sow – saa maa A da aa vær aa e Swynslæjt.«

Aæja! de grinn de aa. Men Jørren Maahswyen tow teuers, aa saah: »Sin Do ær aa wo Familli, komme Do te aa hae en knaw Swynstehj aa bow i; aa saa kommer A aasse te aa gi Dæ nød aa rued i.« – Aa den Stejh han mint, de wa Baahstruphues, som han bøgged te ham, hwo han rueded aa snahged got nok, aa hans Bønh ætte ham. E Herremands Slæjt ær uddøe faa maange Tier sihn, aa saæn ær aasse aall di anner baadde Wonnier aa Griis. Men e Sow i Baahstruphuus haar ind da jen løwwen Griis, som I no ka sie.«

Jæsses! hwo skrannied di aa de hæer Histaarri – undtawn Kjæn Pæjster. Hun wa saa mæsk. A trowr knap, En ku ha slawn et Smiel aa hin mæ en Wownkjæp. »Do ær aalti saa fos« saa Mouens te hin, »Hwa skaae Do?« – »A skaae slet ett Ant« saah hun, »end no vil A te aa kwehd Jer en aahn Vihs. Begynner en let ræele, saa foer en Faabæjring faa de i e Æhn. Aa hwa dæ sto skrøwwen i en, de æ sann, faa de skidh i den Bøj, hvor A æ fødh, aa de æ hejer ett længer sihn, end te mi Bæjsterauer ku grangivvele haaww ed.« Dæhmæ stinned Kjæsten hinne Røg aa saang: